

[Lissa Mathiasen]

slag, at sige, at det er der ikke brugt mange minutter på i sommerferien – i hvert fald ikke, så det er synligt i forhold til det, vi i dag har til behandling, alene af den grund, at det er en genfremstættelse.

Men på den anden side kan det være, at det havde været klogt – og det er jo egentlig det, jeg har kritiseret ministeren for – om ministeren ikke bare havde beskæftiget sig med det, men måske også på et lidt mere seriøst grundlag havde beskæftiget sig med, hvad der rent faktisk var sket ved førstebehandlingen den 24. april 1992. Noget tyder på, at ministeren enten ikke har kunnet huske eller ikke helt har forstået, hvad det var, der rent faktisk dér blev givet udtryk for. Jeg vil derfor gerne citere fra førstebehandlingen den 24. april 1992 (Folketingstidende 1991-92, sp. 9296), hvor jeg bl.a. siger:

»Derfor vil jeg i dag vælge ikke at gå konkret ind i de enkelte paragraffer, men nøjes med at konstatere, at det foreliggende lovforslag ikke lever op til de forventninger, man med rette kunne have på baggrund af tidligere drøftelser i Retsudvalget om disse punkter.«

I sp. 9295 sammesteds sagde jeg om hovedideen med det lovforslag, vi gerne ville have på bordet nu:

»Et væsentligt argument var en forbedring og en klargøring af gældende praksis ved brugeligt pant, herunder også overvejelser af den grundlæggende funktion. I den sammenhæng må den overordnede interesse være, så vidt det er muligt, at hindre familier m.v. i at komme ud i en sådan situation og, hvis det er uundgåeligt, så at sikre den bedst mulige retsbeskyttelse. Det primære formål skal altså være at bistå den enkelte, således at vedkommende gerne selv skulle blive i stand til at svare enhver sit, og ikke, som det desværre opleves af mange, at sikre panthaverne og så pyt med, om det koster et par familier eller et par mennesker i ny og næ.«

Dermed har vi tilkendegivet, at vi ikke mente, retsbeskyttelsen var god nok. Vi havde klart tilkendegivet, at vi ønskede en saglig drøftelse af denne problematik her, og vi mente, det var rigtigt at bruge sommerferien. Jeg har så her i dag, for at der ikke skal være nogen tvivl – ej heller fra justitsministerens side – nævnt blot 3 områder, som jeg mener der er behov for at få drøftet.

Det er spørgsmålet om boligen. Jeg hørte godt, at ministeren var heroppe at kommentere det. Jeg mener ikke, den måde, det er formuleret på, giver tilstrækkelig retsbeskyttelse.

Det næste er spørgsmålet om underretning og tilstedeværelse i forbindelse med sagens behandling.

Det sidste, jeg nævnte – også i min første tale her – var spørgsmålet om sikkerhedsstillelse i forbindelse med eventuelle erstatningskrav som følge af administrationen af pantet. Det var 3 konkrete punkter. Og jeg sagde »bl.a.«, for der er flere, men lad os gemme dem til under udvalgsarbejdet. Det tror jeg vi står os godt ved.

Men jeg håber i hvert fald, at ministeren på disse områder og også på baggrund af førstebehandlingen som sådan i dag vil lytte til, at vi rent faktisk har tilkendegivet, at vi ønsker aktivt at gå ind i dette spørgsmål, men at det skal være på et andet grundlag. Og vi ønsker at bruge et flertal, hvis det viser sig her i salen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes, det er noget flot, at ministeren står her og siger, at det da er rigtigt nok, at vi har drøftet det, at det også er rigtigt nok, at man har stillet spørgsmål osv., men hvordan i alverden skulle ministeren kunne handle i henhold til det? Det kunne ministeren bl.a., hvis han læste fortrykket.

Jeg vil minde ministeren om, at foruden de præciseringer, som Socialdemokratiets ordfører allerede har givet, nævnte jeg i sp. 9303 den 24. april 1992 to ganske præcise forhold:

For det første, at man skulle have sikkerhed for, at dommeren påstår, at skyldneren var til stede.

For det andet, at det ikke skulle være muligt at tage en ejendom til brugeligt pant, hvis der var en lovligt etableret betalingsstandsning.

Det var to ganske konkrete punkter foruden de andre ting, der blev nævnt.

Ministeren siger, at vi har et retsinstitut, som har været kendt i mange år – ja sågar siden midten af sekstenhundredetallet – og det skal man ikke uden videre kassere. Det er ikke noget argument for mig. Jeg hører til dem, som kan Christian V's Danske Lov som tyske verser eller som salmevers, og man kan jo citere fra 3-19-2: »End lader Herren sin tjener eller anden« osv. Er det gældende lov i dag? Det